

Arrest

nr. 231 738 van 23 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten E. MASSIN en G. JORDENS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse oorsprong te zijn, op 25 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.-C. RECKER, die *loco* advocaten E. MASSIN en G. JORDENS verschijnt voor verzoeker, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Palestijnse oorsprong te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 5 juli 2018 België binnen en verzoekt op 23 juli 2018 om internationale bescherming. Op 20 februari 2019 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 22 februari 2019 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in het vluchtelingenkamp El Beddawi te Libanon op 7 augustus 1995. U bent van Palestijnse afkomst en u bent soennitisch moslim. U bent ongehuwd en u heeft geen kinderen.

U heeft uw gehele leven bij uw familie gewoond in het vluchtelingenkamp El Beddawi. U geeft aan dat uw beide ouders en twee zussen daar op heden nog steeds verblijven. Uw twee andere zussen verblijven sinds enkele jaren in de Verenigde Staten op basis van gezinshereniging. U en uw familie staan geregistreerd bij UNWRA.

U bent tot de achtste groep naar school geweest. U geeft aan dat u hierna een driejarige opleiding boekhouding volgde aan een beroeps middelbare school, maar dat u hiervoor niet slaagde. U heeft een enkele werkervaring in Libanon, u was ober in een rustoord voor een korte periode.

Noch u, noch iemand van uw familie is lid of sympathisant van een bepaalde politieke partij, groepering of organisatie in Libanon. Noch u, noch iemand van uw familie heeft problemen gekend met de Libanese autoriteiten.

U situeert het begin van uw problemen rond het einde van 2017, begin 2018. U geeft aan zowel door Fatah als door Hamas benaderd te zijn geweest om lid van hen te worden. Indien u hier niet op inging en liet merken dat u niet voor hen was, zou u door hen afgemaakt worden. U geeft aan dat u door Fatah zelfs een keer naar de gevangenis werd meegenomen. Daarnaast namen ze tweemaal telefonisch contact met u op. U werd zowel door Hamas als Fatah aangevallen met een wapen, alsook werd uw huis beschoten. Omwille van deze situatie bent u vijf maanden voor uw definitief vertrek voor een periode van 4 dagen gaan schuilen bij uw oom in het vluchtelingenkamp Al Bared. U bent teruggekeerd omdat het rustiger was geworden. De reden waarom het rustiger was, heeft u te danken aan het contact dat uw vader had met een belangrijk figuur, de leider van Fatah, uw vader had eveneens een bedrag van 3000 dollar betaald. U geeft aan dat door deze betaling uw problemen met Hamas en Fatah werden opgelost. Dit was ongeveer een maand voor uw definitief vertrek uit Libanon.

U heeft op 16 juni 2018 met uw origineel paspoort Libanon (geldigheid 5 oktober 2017 – 5 oktober 2022) verlaten. U reisde vervolgens, met valse visa in uw paspoort, naar Ethiopië, Brazilië, Bolivia en opnieuw van Brazilië naar Spanje. In Spanje werd uw paspoort ingehouden door de Spaanse autoriteiten. U nam vanuit Spanje de bus en op 7 augustus 2018 kwam u aan in België. Op 23 augustus 2018 heeft u in België uw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Bij terugkeer naar Libanon vreest u dat er u hetzelfde te wachten staat. U geeft bovendien aan dat er een hoge werkloosheid is, veel criminaliteit, drugsgebruik etc.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, twee originele identiteitskaarten uit Libanon (afgifte maart 2017 en september 2017) en uw originele UNWRA registratie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer

het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg. U hiernaar gepeild verklaart u medische zorg van deze organisatie te hebben gekregen (CGVS p.3, 8). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Vooreerst wil het CGVS opmerken dat u uw problemen op een zeer onsamenhangende manier heeft uiteengezet, alsook dat er verschillende tegenstrijdigheden in terug te vinden zijn (CGVS p.8-11). Het hoeft niet te verwonderen dat dit uw geloofwaardigheid niet ten goede komt. Zo geeft u eerst aan dat zowel Hamas als Fatah u op hetzelfde moment benaderd hebben om lid van hen te worden (CGVS p.8,9). U gevraagd concreet hierover te vertellen, hoe ze u benaderd hebben en hoe het komt dat ze u op hetzelfde moment benaderd hebben, geeft u aan dat iemand met een wapen kwam (CGVS p.9), om vervolgens te verklaren dat ze het huis binnenvielen (CGVS p.9) en dat ze eerst begonnen met sms-en te sturen (CGVS p.9). Aangezien uw verklaringen niet duidelijk waren, werd u uitdrukkelijk gevraagd om op een duidelijke manier te vertellen op welke wijze u benaderd werd (CGVS p.9), u gaf aan dat u deze opdracht van het CGVS goed begrepen had (CGVS p.9). Wanneer u vervolgens vertelt over uw problemen, geeft u aan dat u opgepakt bent geweest door Fatah en werd meegenomen naar hun gevangenis (CGVS p.9). Om vrij te komen verklaarde u het volgende "Om vrij te kunnen komen zei ik, ik ga met jullie samenwerken, maar ik moet eerst naar huis gaan, dan ga ik straks vertellen of ik kan meedoen of niet." (CGVS p.9). Het CGVS vindt het weinig aannemelijk, om niet te zeggen ongeloofwaardig, dat u zelf de touwtjes in handen had om uw vrijlating te bekomen. Bovendien blijft u het antwoord schuldig over wanneer u werd opgepakt en naar de gevangenis werd meegenomen (CGVS p.9). U geeft aan dat u zich helemaal niets kan herinneren van die periode omdat u heel bang was (CGVS p.9). Het CGVS neemt met dit antwoord geen genoegen, er kan van u verwacht worden om duidelijk uw problemen uiteen te zetten en wanneer deze hebben plaatsgevonden. Bovendien, toen u de kans geboden werd om spontaan uw problemen uiteen te zetten, heeft u nagelaten te vermelden dat u door Fatah werd opgepakt en werd meegenomen naar hun gevangenis (CGVS p.8-9). Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft u nergens gesproken over het feit dat u opgepakt werd en werd meegenomen naar de gevangenis, zelfs niet toen u uitdrukkelijk de vraag werd gesteld of u ooit gearresteerd bent geweest of ooit in de gevangenis heeft gezeten (Vragenlijst CGVS punt 3 vraag 1 en 5). Het hoeft niet te verwonderen dat het feit dat u nergens eerder vermeld heeft dat u werd opgepakt en meegenomen werd naar de gevangenis uw geloofwaardigheid niet ten goede komt. Dit is een dermate ingrijpend gebeuren om uw problemen te staven, het CGVS kan niet aanvaarden dat u er nooit voorheen over gesproken heeft, te meer daar u erover uitdrukkelijk werd bevraagd. Tijdens het verdere verloop van het persoonlijk onderhoud schaaft u ook uw woorden bij en geeft u aan dat u niet op hetzelfde moment benaderd werd, maar aangevallen werd (CGVS p.10). Het hoeft niet te verwonderen dat dit tevens afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw problemen. U gevraagd wanneer u aangevallen werd met een wapen, blijft u wederom het antwoord schuldig (CGVS p.9) wat tevens niet in uw voordeel spreekt. Hetzelfde geldt over het incident waarbij uw huis werd beschoten, ook dit incident kan u niet in de tijd situeren (CGVS p.11). U verder bevraagd over de sms-en die u ontving en die u in het begin van de uiteenzetting van uw problemen aanhaalde, geeft u aan dat het niet ging over sms-en, maar over twee telefonische gesprekken (CGVS p.10). U hiermee geconfronteerd zegt u "Ik zei, ik werd gecontacteerd." (CGVS p.10). Het feit dat u opnieuw uw verklaringen bijstelt, wordt door het CGVS niet aanvaard. Deze tegenstrijdigheid doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Verder geeft u aan dat u vier dagen bij uw oom, buiten het kamp, bent gaan schuilen (CGVS p.9), maar het CGVS stelt vast dat u dit nagelaten heeft te vertellen bij de DVZ (Vragenlijst CGVS), alsook toen u in het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd alle verblijfplaatsen op te sommen waar u verbleven heeft (CGVS

p.3). Het feit dat u nagelaten heeft om dit ooit eerder te vermelden, doet opnieuw zeer grote vraagtekens rijzen over uw problemen. U geeft aan dat het na deze vier dagen rustiger was geworden, dus dat u bent teruggekeerd naar uw ouderlijk huis in het kamp, waar u tot uw vertrek nog een periode van vijf maanden verbleef (CGVS p.10). U geeft aan dat het rustiger was geworden omdat uw vader met een belangrijk figuur had gepraat en hem 3000 dollar had betaald (CGVS p.10). Hier wordt aangestipt dat u ook hierover uw verklaringen bijstelde, u sprak er eerst over dat u met die belangrijke figuur had gesproken, later zegt u dat uw vader dat had gedaan (CGVS p.10). U verklaart dat door het betalen van de 3000 dollar, de problemen met beide (Hamas en Fatah) waren opgelost (CGVS p.10). U vervolgens gevraagd om welke reden u dan Libanon diende te verlaten aangezien uw problemen waren opgelost, verwijst u naar de algemene situatie, dat er geen werk en veiligheid is (CGVS p.11). Aangezien u aangeeft dat uw problemen met zowel Fatah en Hamas werden opgelost door het betalen van de 3000 dollar en u aangeeft dat u niet meer kan terugkeren naar Libanon omwille van de algemene situatie, worden uw beweerde problemen in ernstige mate ondermijnd. Het feit dat het CGVS doorheen uw verklaringen op verschillende tegenstrijdigheden en vaagheden is gebotst, alsook dat u uw problemen op dermate onsamenhangende wijze uiteen heeft gezet, doet afbreuk aan de door u beweerde vrees. Uit uw loutere verwijzing naar de algemene situatie kan geen persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid worden afgeleid.

Het CGVS wil tenslotte opmerken dat u tijdens het persoonlijk onderhoud een ongeïnteresseerde en afwezige indruk naliët waarop het CGVS u meermaals gewezen heeft (CGVS p.7, 8, 10). U geeft aan dat u de nacht voor het persoonlijk onderhoud niet veel geslapen heeft omdat u zenuwachtig was voor het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud (CGVS p.8), evenwel geeft u verschillende keren aan dat u de vragen goed begrepen heeft (CGVS p.8, 9, 11) en geeft u aan dat u geen medische problemen heeft (CGVS p.8). Op een verzoeker om internationale bescherming ligt de plicht om ten volle zijn medewerking te verlenen zodoende dat hij het CGVS in staat stelt een duidelijk inzicht te krijgen om welke reden hij nood heeft aan internationale bescherming. Omwille van bovenstaande wordt er geen geloof gehecht aan de redenen waarom u Libanon verlaten heeft en heeft u uw beweerde problemen niet aannemelijk gemaakt.

Volledigheidshalve dienen de door u neergelegde documenten besproken te worden. U legt twee originele identiteitskaarten neer, alsook uw UNWRA registratie. Deze hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. Het feit dat u slechts een kopie van de eerste pagina van uw paspoort neerlegt, is problematisch te noemen aangezien u niet in staat bent uw reisweg te staven. Zowel bij de DVZ (Verklaringen DVZ p.12) als bij het CGVS blijken de data die u vermeld van uw reisweg en uw binnenkomst in België niet logisch te kloppen. Zo zou u Libanon verlaten hebben op 16 juni 2018, en zou u op 7 augustus 2018 in België zijn aangekomen, een reisperiode van om en bij meer dan 1,5 maand. Wanneer u uw reisweg aangeeft blijkt dat u een tiental dagen tussen Libanon en België gereisd zou hebben (CGVS p.6). Het feit dat u het CGVS in het ongewisse laat over het correcte en logische verloop van uw reisroute, zet des te meer uw geloofwaardigheid op het spel.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat er op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. De financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de VSA, had tot gevolg dat UNRWA voor 2018 opkeek tegen een financieel tekort van naar schatting \$446 miljoen. Deze toezegging, samen met de bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, heeft er voor gezorgd dat UNRWA's deficit van 446 miljoen dollar gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNWRA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA

verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp El Beddawi erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in preciaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw familie in het kamp een huis bewoont dat eigendom is van UNRWA en waarvoor ze geen huur dienen te betalen (CGVS p.4), uw vader zijn eigen winkel heeft, al geeft u aan dat uw vader op heden minder klanten heeft door de algemene situatie in het kamp (CGVS p.4). Daarnaast geeft u aan dat uw zussen allemaal afstudeerden aan de universiteit (CGVS p.5). Hieruit blijkt dat uw familie een financiële marge had om de gezinsleden naar de universiteit te sturen. Daarnaast blijkt dat er een aantal familieleden buiten Libanon verblijven en dat ze bij bepaalde gelegenheden uw familie bepaalde zaken toestuur, zoals kledij, geld, etc (CGVS p.5). Ook blijkt dat uw zussen, en andere familieleden zoals uw ooms, tante en grootvader, u financieel geholpen hebben bij het betalen van uw reiskosten, meer bepaald een bedrag van 10.000 dollar, een toch wel zeer aanzienlijke som (CGVS p.7). Hieruit blijkt een bereidheid binnen uw familie om elkaar financieel te steunen. U geeft aan dat u op heden een goed contact onderhoudt met uw familieleden die in Libanon verblijven, u geeft aan dat ze geen persoonlijke problemen kennen (CGVS p.6). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u bij een terugkeer niet zou kunnen rekenen op de steun van uw netwerk.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 7 augustus 2018) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlamentsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekwamen voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden

en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is begin 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, A (2) en 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, § 5, 48/7 en 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Met oog op het Verdrag van Genève, heeft verzoeker ernstige vervolgingen en bedreigingen ondergaan in zijn land van gewoonlijk verblijf, Libanon. De bedreigingen hebben plaats gevonden in een context van conflict tussen verschillende groeperingen, meer bepaald tussen Hamas en Fatah.

Verzoeker heeft een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Libanon wegens zijn weigering om zich bij Hamas en Fatah aan te sluiten.

Artikel 48/3, §4, e) van de vreemdelingenwet stelt:

« (...) »

Artikel 48/3 § 4, a) stelt:

« (...) »

Deze vervolging en vrees voor vervolging zijn dus gebaseerd op politieke overtuigingen van verzoeker die weigerde om lid van Hamas en Fatah te worden, zowel als op zijn behoren tot de groep van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon.

De vervolgingen en vrees voor vervolging zijn dus gebonden aan het Verdrag van Genève.

Het is niet betwistbaar, en ook niet betwist door de verwerende partij in haar besluit, dat dit probleem binnen de criteria van het Verdrag van Genève valt.

In een tweede middel zal U aangetoond worden dat de grieven van de Commissaris generaal onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van de vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Libanon in vraag te stellen.

De UNWRA heeft geen mandaat voor de veiligheid binnen de kampen die door deze organisatie verzorgd worden. UWRA is alleen verantwoordelijk voor humanitaire zorg zoals scholen, huisvesting, medisch zorg : « UNRWA does not administer the camps but is responsible for running education, health, and relief and social services programmes, which are located inside and outside camps. The Agency is not responsible for security or law and order in the camps and has no police force or intelligence service » (UNRWA, « Frequently Asked Questions », <https://www.unrwa.org/who-we-are/frequently-asked-questions> - stuk 3)

Objectieve bronnen melden dat hoewel de Libanese overheden in theorie voor de veiligheid binnen de vluchtelingen kampen verantwoordelijk zijn, ze in de praktijk zeer weinig controle hebben over de zekerheid en veiligheid binnen deze kampen.

Een verslag van de Canada Immigration and Refugee Board over het vermogen van de Libanese politie om mensen te arresteren in het vluchtelingenkamp van Beddawi - kamp waar de verzoeker gewoonlijk verbleef - meldt dat « a professor of political science at McGill University, who studies the Middle East, including Lebanon, and who has published research on the situation of Palestinian refugees, stated that "[e]ffectively, the camps have no police force, "although he also noted that "[i]n some camps the various (armed) Palestinian factions may agree on some sort of cooperative security procedures" (Professor of political science 4 Feb. 2014). In correspondence with the Research Directorate, a professor of Middle East politics at the School of Oriental and African Studies (SOAS) of the University of London, whose

research interests include Lebanon and the status of Palestinians, likewise stated that [m]ost camps have had an arrangement with the Lebanese state since 1970 which gives camp committees the right and obligation to police the camps. As such, each camp has its own specific arrangements for policing (which also depends on which faction or party dominates the camp). There are differences in the extent and capability of internal policing, but in most instances the Lebanese security forces stay out of the camps ». (Canada Immigration and Refugee Board, « Lebanon: Ability of the police to arrest a Palestinian refugee inside Beddawi refugee camp under court order », 10.02.2014, <http://www.refworld.org/docid/54622d844.html> - stuk 4)

De COI Focus (in het administratief dossier) « Libanon- veiligheidssituatie » van 07.08.2018 (p. 29) meldt ook duidelijk dat de Libanese overheden geen controle hebben over de veiligheidssituatie in de kampen van Palestijnse vluchtelingen, waar lokale comités heersen.

Bovendien, door de algemene racisme en discriminatie in Libanon tegen Palestijnse vluchtelingen (Al Jazeera, « Lebanon has a racism problem », 21.10.2017, <https://www.aljazeera.com/indepth/opinion/lebanon-racism-problem-171019075823036.html> - stuk 5) zowel van de bevolking als van de Libanese overheden, is het vastgesteld dat verzoeker geen bescherming kan verkrijgen tegen de daden van vervolging en/of tegen de bedreigingen in geval van terugkeer. Verzoeker bevindt zich dus, wegens de vervolgingen en bedreigingen van Hamas en Fatah, in een ernstige onveilige situatie, waarvoor de UNRWA of de Libanese overheden hem geen bescherming kunnen aanbieden.

Door deze ernstige onveilige situatie, dewelke buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil bestaan, kon verzoeker niet langer van de bijstand van de UNRWA genieten en moest de mandaatgebied van de UNRWA verlaten.

Prima facie heeft verzoeker een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van zijn politieke overtuigingen en zijn behoren tot het groep van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon.

In een tweede middel zal U aangetoond worden dat de grieven van de Commissaris generaal onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van de vervolgingen en vrees voor vervolgingen van verzoeker in geval van terugkeer naar Libanon in vraag te stellen.

We vragen Uw Raad dan ook, met eerbied, om het geheel van verzoeker verklaringen te willen herlezen en deze op een objectieve wijze na te gaan, rekening houdend met de algemene beschikbare informatie over de afwezigheid van bescherming mogelijkheden voor verzoeker door de Libanese overheden in de kamp van Beddawi.

Voor de boven gemelde redenen menen we dat er genoeg elementen zijn om zijn vrees voor vervolgingen in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

Zou Uw Raad ons volgen m.b.t. het aanhangen van het asielrelaas aan het Verdrag van Genève, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel, dan dient er rekening te worden gehouden met artikel 48/7 van de vreemdelingenwet de welke bepaalt: « (...) ». Er dient te worden vastgesteld dat het CGVS deze vermoeden voortvloeiend uit artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet op een draagkrachtige wijze tegensprekt. Bovendien toont de verwerende partij niet aan dat verzoeker, in geval van een terugkeer naar Libanon, geen risico loopt weer de slachtoffer te zijn van zulke bedreigingen en vervolgingen.

Wij benadrukken dat Uw Raad beoordeelde dat « (...) » (arrêt n° 71 610 du 09/12/2011) en dat « (...) » (CCE, arrêt n° 29 226 du 29 juin 2009).

Verzoeker meent, op basis van zijn verklaringen, ten eerste dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven en, ten tweede, dat hem het voordeel van twijfel toegekend moet worden. Er zijn voldoende elementen om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Inderdaad, zijn verklaringen zijn van goede trouw en komen overeen met de beschikbare informatie. Zijn verklaringen bevestigen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in Libanon.

Bovendien meent verzoeker dat verweren partij haar onderzoek plicht niet op een afdoende wijze heeft uitgevoerd. In een tweede middel zal er U aangetoond worden dat de motivering van het CGVS niet draagkrachtig is.

Voor alle hierboven redenen vraagt verzoeker U, met eerbied, de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Met oog op de subsidiaire bescherming status, indien Uw Raad toch zou oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus beoordelend dat er geen band gemaakt kan worden tussen één of meer van de gronden van vervolging overeenkomstig artikel 1A van het verdrag van Genève en de ingeroepen vrees van verzoeker - quod non - dan hoeft hem de subsidiaire bescherming toegekend worden wegens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Een asielzoeker wie niet aannemelijk zou maken dat hij, persoonlijk en wegens zijn ras, zijn godsdienst, het behoren tot een bepaald sociaal groep, zijn politieke overtuigingen en/of zijn nationaliteit, een gegronde vrees voor vervolging heeft in zijn land van herkomst, wel in aanneming kan komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in geval er zwaarwegende gronden bestaan "om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade" en die geen beroep tot bescherming kan of wil doen op zijn eigen autoriteiten omwille de risico tot het lopen van dergelijke schade.

De ernstige schade meer bepaalt in de paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zijn:

- doodstraf of executie, of,*
- foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst, of,*
- ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*

Artikel 2 van het EVRM wijdt het recht op leven toe. Deze recht wordt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna "EHRM") beschouwt als één van de meest fundamentele rechten. Inderdaad, het EHRM beoordeeld dat "Het bekrachtigt een van de fundamentele waarden van democratische samenlevingen die samen de Raad van Europa vormen. We moeten de bepalingen dus erg interpreteren" (EHRM, MacCann Farrel § Savage t. Verenigd Koninkrijk, 27 september 1995, verzoekschrift n° 18984/91).

Dat artikel 3 van het EVRM bevat de absolute recht geen foltering of vernederende en/of onmenselijke behandelingen te ondergaan. Artikel 3 EVRM voorziet geen enkel uitzondering (vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, o.a., EHMR, Soering t. Verenigd Koninkrijk, 7 juli 1989, verzoek. N° 14038/88; EHRM, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991; EHMR, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, 16 november 1996, verzoek. N° 22414/93; EHRM, Ahmed t. Oostenrijk, 17 december 1996, verzoek. N° 25964/94 ; EHRM, Saadi t. Italie, 28 februari 2008, verzoek. N° 37201/06 ; EHRM, M.S.S t. België en Griekenland, 21 januari 2011; EHRM, Husseinie t. Zweden, 13 oktober 2011, verzoek. N° 10611/09; RvV, arrest 128 564, 128 540 en 128 565 dd. 2 september 2014) en verplicht de staten de nodige maatregelen te nemen om enige schending van deze recht te vermijden, ongeacht dat de schending veroorzaakt word door een overheidsactor of door een particulier (EHRM, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, 15 november 1996; EHRM, H.L.R. t. Frankrijk, 29 april 1997, verzoek. N° 24573/94 de welke vermeldt dat "en raison du caractère absolu du droit garanti, la Cour n'exclut pas que l'article 3 trouve aussi à s'appliquer lorsque le danger émane d'une personne ou de groupes qui ne relèvent pas de la fonction publique", §40). Zo beoordeelde de Raad van State in een arrest 96.643 dd. 19 juni 2001 dat artikel 3 EVRM, de lidstaten verplichtte het recht die door deze bepaling beschermt word niet te schenden maar ook de schendingen ervan te voorkomen (CE, n° 96.643, 19 juin 2001, Adm. Publique, 09/2001, 154 - 155).

De eerbiedigen van beide fundamentele rechten - artikelen 2 en 3 van het EVRM - hebben als gevolg dat de Staat verplicht is na te gaan of een door haar genomen maatregel niet in strijd is met het recht op leven en het verbod aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen (Cass. 16 maart 2000, in T. Vreemdelingenrecht, 2001, vol. 24 en in Jaarboek Mensenrechten 1998 - 2000, p. 31). Het is de taak van verweerder om grondig en zorgvuldig na te gaan of een asielzoeker een risico loopt op een schending van de rechten voortvloeiende uit artikelen 2 en 3 van het EVRM in zijn land van

herkomst (EHRM, MSS c. Belgique et Grèce, 21 januari 2011 Y c. Russie, 4 december 2008 ; Saadi c. Italie, 28 februari 2008 ; Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, 30 oktober 1991 ; Cruz Varas et autres c. Suède, 20 maart 1991).

Zoals boven uitgelegd, moet het CGVS dus nagaan of het terugkeren van een verzoekende partij naar haar land van herkomst ten gevolge van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming status, geen risico doet lopen, in hoofde van de asielzoeker tot een schending van één of meerdere fundamentele rechten.

In geval een asielzoeker zulke risico loopt in zijn land van herkomst, dan moet er hem een bescherming toegekend worden.

Het CGVS ontwikkelt in de bestreden beslissing overwegingen over de socio- economische situatie in de kamp van verzoeker (Beddawi), en motiveert de kwestie van de subsidiaire bescherming vanuit het perspectief van artikel 48/4, § 2, b (bestreden beslissing, p. 4).

Verwerende partij herkent dat de leefomstandigheden in dit kamp « erbarmelijk » kunnen zijn (bestreden beslissing p. 4). Nochtans, meent ze dat - omdat a) de familie van verzoeker in een huis van UNRWA kunnen leven zonder huur moeten betalen, b) zijn vader zijn eigen winkel heeft, c) zijn familie een financiële marge had om de gezinsleden naar de universiteit te kunnen sturen, d) een aantal familieleden buiten libanon verblijven en bij bepaalde gelegenheden zaken (zoals kledij, geld, ...) sturen, e) familieleden hem financieel hebben geholpen bij het betalen van zijn reiskosten, - niet aangenomen kan worden dat verzoeker indien hij terugkeert, in een mensonwaardige situatie terecht zou komen (bestreden beslissing p. 4).

We betwisten dit redenering echter. Inderdaad, de persoonlijke ervaring van de verzoeker, evenals de bronnen van de verwerende partij tonen dat de levensomstandigheden in de vluchtelingen kampen in Libanon absoluut onacceptabel zijn.

a) Hoewel het CGVS beweert dat verzoeker en zijn familie huisvesting kregen van de UNRWA, benadrukken we dat deze woningen absoluut preciaire zijn, dat ze onvoldoende en overbevolkt zijn - ze behoren zelfs tot de dichtbevolkte plekken ter wereld -, en dat ze sterk aan hygiëne ontbreken. Hierover meldt de COI Focus dat (COI Focus « Leefomstandigheden in de Palestijnse Kampen », 12.06.2015, pp. 15-16):

« (...) »

b) Hoewel de vader van verzoeker zijn eigen winkel heeft, heeft verzoeker expliciet verklaard gedurende zijn gehoor dat zijn werk afgenomen is omwille van de oorlog en de economische situatie (NPO, p. 4):

(...)

Verzoeker heeft duidelijk uitgelegd dat zijn familie leeft dankzij de besparingen die door de winkel werden gegenereerd. De winkel van de vader van de verzoeker genereert niet meer genoeg inkomsten dan om de dagelijkse uitgaven te garanderen.

Bovendien is het onnodig om te herhalen dat de vader van de verzoeker al 75 jaar oud is en aan gezondheidsproblemen lijdt (NPO, p. 9).

c) Hoewel de familie van verzoeker een financiële marge had om de gezinsleden naar de universiteit te kunnen sturen, was het in het verleden toen zijn zusters nog steeds in Libanon woonden en toen de zaken van zijn vader goed werkten. De familie van de verzoeker geniet van geen enkele marge meer. De vader van de verzoeker moet op zijn spaargeld putten om de basisbehoeften te betalen.

d) In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, steunen de familieleden van verzoeker die buiten Libanon wonen, het gezin dat in Libanon verblijft niet genoeg om de economische problemen waarmee ze worden geconfronteerd te overwinnen.

De financiële situatie van Ha. (...) (zus van de verzoeker die in de VS woont) en haar man is niet erg goed. Ha. (...) werkt niet. Dus sturen ze alleen geschenken - geen geld - op feestjes (NPO, p. 4):

(...)

Ho. (...) (andere zus van de verzoeker die ook in de VS woont) verdient nog geen geld, ze studeert aan de universiteit. De financiële situatie van Ho. (...) en haar man is nog niet erg goed en dus sturen ze alleen geschenken (soms kleding, soms geld, ... of andere) op feestjes (NPO, pp; 4-5):
(...)

Hi. (...) (zus van de verzoeker die in de Engeland woont) heeft op het moment geen werk en is pas getrouwd met haar man zodat ze het gezin van de verzoeker niet kan helpen (NPO, p. 5):
(...)

Hib. (...) (de enige zuster die nog steeds in Libanon woont, in het ouderlijk huis) is pas genezen van kanker. Ze geeft lessen in het ouderlijk huis omdat haar gezondheid haar niet toestaat om "normaal" te werken (NPO, p. 5):
(...)

e) Hoewel de familieleden van verzoeker hem financieel hebben geholpen bij het betalen van zijn reiskosten, betekent dit niet dat ze de verzoeker en zijn familie op de lange termijn zouden kunnen helpen. Bovendien is het nutteloos te herhalen dat het nodig was om de bedragen van niet minder dan 6 leden van zijn gezin te verzamelen om het noodzakelijke bedrag te bereiken (NPO, p. 7). Het feit dat verzoeker eenmaal - op een bepaald moment in zijn leven toen hij in gevaar was en zijn land van gewoonlijk verblijf moest verlaten - werd geholpen door zijn familieleden kan niet leiden tot de conclusie dat zijn gezin over de financiële middelen zou beschikken om hem te kunnen helpen in geval van terugkeer. Het tegendeel werd aangetoond.

Ter conclusie, uit de verklaringen van verzoeker, is het duidelijk dat zijn familieleden niet in staat zijn om zijn familie die nog steeds in Libanon wonen te ondersteunen.

De verwerende partij - die geen rekening heeft gehouden met alle relevante factoren die door de verzoeker werden toegelicht en die dus een partijdige en niet objectieve analyse heeft gemaakt - heeft haar zorgvuldigheidsplicht en artikel 48/6, §5, van de vreemdelingenwet geschonden.

Verwerende partij - die herkent dat de leefomstandigheden in Beddawi kamp « erbarmelijk » kunnen zijn (bestreden beslissing p. 4) - kan niet redelijkerwijs stellen dat er niet aangenomen kan worden dat verzoeker indien hij terugkeert, in een mensonwaardige situatie terecht zou komen. Integendeel, heeft verzoeker aangetoond dat zijn gezin persoonlijk wordt getroffen door ernstige economische problemen en dat ze grote moeite heeft met het verstrekken van basisbenodigdheden.

Bovendien wordt deze persoonlijke informatie bevestigd door de bronnen van de verwerende partij die beschikbaar zijn in het administratieve dossier.

De COI Focus « Leefomstandigheden in de Palestijnse Kampen » van 12.06.2015 meldt dat 2 van 3 Palestijnse vluchtelingen in armoede en extreem armoede leven en vele hun basis- en voedselbehoeften niet meer kunnen voorzien (COI Focus « Leefomstandigheden in de Palestijnse Kampen », 12.06.2015, p. 19):
« (...) »

De vluchtelingen zijn er ook met verschillende gekoppelde problemen geconfronteerd: uitgebreide ziekten, afwezigheid van medisch zorg, erbarmelijke hygiëne toestand, concurrentie voor werk, schulden,... (COI Focus « Leefomstandigheden in de Palestijnse Kampen », 12.06.2015, p. 11):
« (...) »

Dit situatie wordt nog erger door de hoog toestroom van Syrische vluchtelingen (COI Focus « Leefomstandigheden in de Palestijnse Kampen », 12.06.2015, p. 11):
« (...) »

Daarenboven, ontbreken de kampen ook aan zuiver water en ziekten verbreiden zich (COI Focus « Leefomstandigheden in de Palestijnse Kampen », 12.06.2015, p. 23).

De Palestijnse vluchtelingen worden ook in grote mate van de arbeidsmarkt uitgesloten door de Libanese wetten (COI Focus « Leefomstandigheden in de Palestijnse Kampen », 12.06.2015, p. 20) en genieten van weinig civiele rechten. De UNRWA meldt op zijn website dat Palestijnse vluchtelingen in Libanon « do not enjoy several important rights; for example, they cannot work in as many as 20

professions. Because they are not formally citizens of another state, Palestine refugees are unable to claim the same rights as other foreigners living and working in Lebanon. Among the five UNRWA fields, Lebanon has the highest percentage of Palestine refugees living in abject poverty. Around 53 per cent of the Palestine refugees in Lebanon live in the 12 recognized Palestine refugee camps, all of which suffer from serious problems, including poverty, overcrowding, unemployment, poor housing conditions and lack of infrastructure. » (UNRWA, « Where we work - Libanon », 01.07.2014, <https://www.unrwa.org/where-we-work/libanon> - stuk 6)

Informatie bevestigd door de verklaringen van verzoeker tijdens zijn gehoor bij het CGVS. Inderdaad, zocht hij een baan in Libanon, maar zijn Palestijnse afkomst was een rem in zijn onderzoek (NPO, p. 6: « Ik zocht naar werk, maar als ik zei dat ik van Palestijnse afkomst was, dan zeiden ze, nee geen werk »). De verzoeker heeft geen bevredigende ervaring of professioneel netwerk in Libanon.

Bovendien lijdt de UNRWA onder een sterk gebrek aan financiering. In 2014 ontbrak de UNRWA 40% van haar budget, en in 2015 ontbrak de organisatie over 50% van haar budget. In 2016, ontbraken er 74 miljoenen USD aan de organisatie om haar mandaat zoals gepland uit te voeren (COI Focus « Libanon - UNRWA assistance to Palestinian refugees in Libanon », 20.01.2017, pp. 3-4).

De verzoeker merkt ook op dat de COI Focus « Libanon - UNRWA assistance to Palestinian refugees in Libanon » van januari 2017 dateert, met andere woorden, is dit rapport meer dan twee jaar oud. Nochtans, gezien de extreem volatiele veiligheidssituatie in het Midden-Oosten moest de verwerende partij haar bronnen actualiseren.

Vooraf aangezien het bekend is dat UNRWA in 2018 een ernstige financiële crisis heeft ondergaan en dat deze crisis ernstige gevolgen heeft gehad voor het vermogen om zijn mandaat te vervullen:

« (...) »

(UNRWA, « Frequently Asked Questions », <https://www.unrwa.org/who-we-are/frequently-asked-questions> - stuk 3)

De verwerende partij heeft haar zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Het terugsturen van verzoeker naar Libanon. kan hem dus blootstellen aan onmenselijke of vernederende levensomstandigheden. en dus aan een schending van artikel 3 EVRM.

Zoals correct vermeld in de bestreden beslissing (p. 2), gelden artikel 1D van het Verdrag van Genève en artikel 55/2 van de vreemdelingenwet niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden is beëindigd. In casu, heeft verzoeker getoond, ten eerste, dat de UNRWA grote moeilijkheden ondervindt bij de uitvoering van haar mandaat in het algemeen en, ten tweede, dat hij persoonlijk veiligheid en socio-economische problemen heeft die zijn terugkeer naar Libanon onmogelijk maken, behalve om artikel 3 EVRM te schenden.

Er is ook geen vooruitzicht op een verbetering van de situatie, door de in de laatste jaren herhaaldelijk onvoldoende financiële middelen van de UNRWA.

Deze elementen zorgen ervoor dat verzoeker een reëel risico tot ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voldoet aan alle voorwaarden voorzien door artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien behoort hij tot geen van de door de wet voorziene uitsluitingsgevallen.

In ondergeschikte orde dient hem ten gevolge, de subsidiaire bescherming status toegekend te worden.”

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/6, § 5, en 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verwerende partij meent dat er geen geloof gehecht kan worden aan de asielmotieven van verzoeker omdat ze geen geloof hecht aan zijn verklaringen omtrent zijn vrees te worden mishandeld door Hamas of Fatah.

Verzoeker meent dat de grieven van de Commissaris generaal op basis van de welke hij de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker weigert, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn.

2.1. Wat de vluchtelingenstatus betreft:

Allereerst moet worden opgemerkt dat de verzoeker extreem moe was op de dag van zijn gehoor bij het CGVS omdat hij de dag ervoor niet had geslapen (NPO, p. 2):

(...)

Zijn vermoeidheid was zodanig dat hij tijdens zijn gehoor tekenen van vermoeidheid vertoonde (NPO, p. 7: « Antwoordt niet en sluit ogen », « Geeuwt heel de tijd, ligt op de bureau » ; NPO, p. 8: « Doet ogen heel de tijd toe », « Sluit ogen opnieuw », « Wilt u uw ogen openhouden tijdens dit gesprek? Hoe komt het dat u heel de tijd in slaap valt? ») en hij in slaap viel voordat de protection officier besloot om een pauze te nemen (NPO, p. 8: « Valt in slaap voor PO, rekt zich uit, ligt op de bureau op zijn armen... »).

De extreme vermoeidheid van de verzoeker verklaart de verwarring en het gebrek aan duidelijkheid van sommige van zijn woorden.

2.1.1. Betreffende de wijze op welke de verzoeker werd benaderd door Hamas en Fatah

De verwerende partij lijkt kritiek te leveren op de wijze waarop verzoeker heeft uitgelegd hoe Hamas en Fatah hem benaderd hebben.

Nochtans, begrijpt de verzoeker niet wat de kritiek van de verwerende partij is in de mate dat ze zijn woorden citeert, zonder geen conclusies ervan te trekken ...

De motivatie van de verwerende partij is niet duidelijk. De bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd op dit punt.

Deze grief is ongegrond.

2.1.2. Betreffende de arrestatie van verzoeker door Fatah

De verwerende partij verwijt de verzoeker dat hij zich niet kan herinneren van de periode wanneer hij opgepakt werd door Fatah.

Nochtans, vanaf het begin van zijn gehoor, drukte verzoeker zijn angst uit betreffende de datums. Hij legt uit dat hij grote moeite heeft met het situeren van de gebeurtenissen van zijn leven in de tijd (NPO, p. 2):

(...)

Bovendien, was hij verward telkens hij over datums werd ondervraagd (NPO, p. 6: « Ik ben niet zeker van precieze dat, ik probeer juist antwoord te geven, maar dat lukt me niet goed » , « Ik zei steeds ongeveer, ik weet de date niet precies uit m'n hoofd? Ik weet de data niet uit mijn hoofd » ; NPO, p. 9: « Dat kan ik u niet zeggen of vertellen, want ik herinner me van die tijd helemaal niet meer » ; NPO, p. 10: « Data kan ik niet over zeggen (...) Tijd heb ik dat vergeten »).

Zijn oom, die aanwezig was bij de voorbereiding van dit beroep, bevestigde deze moeilijkheden ten aanzien van verzoeker.

Verzoeker heeft aangetoond dat hij echte problemen heeft met datums in het algemeen en niet alleen met betrekking tot wanneer hij werd opgepakt door Fatah.

Deze grief is niet relevant.

De verwerende partij verwijt bovendien de verzoeker dat hij bij DVZ niet heeft gesproken over het feit dat hij opgepakt werd door Fatah.

De verzoeker legt uit dat hij sprak over zijn arrestatie door Fatah tijdens zijn gehoor bij DVZ. Hij voegt er echter aan toe dat toen de officier hem vroeg of hij al was gearresteerd, hij de vraag niet goed begreep. Inderdaad, begreep hij deze vraag als of hij al gearresteerd was door de Libanese autoriteiten maar niet door groeperingen, reden waarom hij ontkennend heeft geantwoord.

Deze grief is niet relevant.

2.1.3. Betreffende de aanval tegen de verzoeker en het feit dat zijn huis werd beschoten

De verwerende partij verwijt ook de verzoeker dat hij zich niet kan herinneren van de periode wanneer hij aangevallen werd en zijn huis beschoten werd.

De verzoeker verwijst naar de bovenstaande ontwikkelingen met betrekking tot zijn moeilijkheden bij het situeren van gebeurtenissen in de tijd.

Hij voegde eraan toe dat deze gebeurtenissen eind 2017 plaatsvonden.

Deze grief is niet relevant.

2.1.4. Betreffende de contacten die met verzoeker werden genomen in het begin van zijn problemen

De verwerende partij bekritiseert de verzoeker omdat hij in eerste instantie had gezegd dat hij via sms werd gecontacteerd en in tweede instantie had hij gezegd dat hij per telefoonoproep werd gecontacteerd.

Verzoeker erkent dat hij op dit punt niet erg duidelijk was. Hij legt uit dat hij eerst een paar sms-berichten ontving waarop hij nooit antwoord gaf en dat hij vervolgens tweemaal werd gebeld.

Er dient aan te worden herinnerd dat verzoeker tijdens zijn gehoor bij het CGVS uiterst moe was, zodat zijn gebrek aan duidelijkheid hoogstens wordt verklaard door zijn toestand op de dag van zijn gehoor.

Deze grief is niet relevant.

2.1.5. Betreffende de korte periode waarin hij ging schuilen bij zijn oom

De verwerende partij verwijt de verzoeker dat hij nagelaten heeft te vertellen bij DVZ dat hij tijdens vier dagen ging schuilen bij zijn oom alsook toen hij in het begin van zijn gehoor bij het CGVS gevraagd werd alle verblijfplaatsen op te sommen.

Zoals hij al tijdens zijn gehoor bij het CGVS heeft verklaard (NPO, p. 10: « Ik heb uw vraag beantwoord. Ik zei ik woonde samen met mijn familie, dat heeft niets te maken met problemen die ik meemaakte »), heeft de verzoeker eenvoudigweg niet vermeld dat hij vier dagen bij zijn oom ging schuilen, omdat hij niet van mening is dat hij bij zijn oom heeft « gewoond », reden waarom hij niet praatte van deze korte periode toen hem werd gevraagd om alle verblijfplaatsen op te sommen.

Deze grief is niet relevant.

2.1.6. Betreffende het gesprek met een belangrijk figuur van Fatah

De verwerende partij verwijt ook de verzoeker dat hij eerst zegde dat hij met een belangrijk figuur van Fatah had gesproken en later zegde hij dat zijn vader dat had gedaan.

Verzoeker heeft zichzelf op dit punt al uitgelegd (NPO, p. 10). Hij was zich niet bewust van het belang van de gebruikte termen.

Hij bevestigt dat het zijn vader was die met dit belangrijk figuur van Fatah sprak.

Bovendien is het logisch dat hij het niet was die met deze persoon sprak omdat hij in die tijd bij zijn oom was. Het is omdat zijn vader onderhandelde dat de situatie kalmeerde en dat hij in staat was om terug te keren.

Deze grief is niet relevant.

2.1.7. Betreffende de documenten die door verzoeker werden ingediend

Verwerende partij verwijt de verzoeker dat hij slechts een kopie van de eerste pagina van zijn paspoort heeft neergelegd terwijl zijn verklaringen over zijn reis incoherent zijn.

De verzoeker legde uit dat hij zijn paspoort niet meer heeft omdat het door de Spaanse autoriteiten werd genomen (NPO, p. 7). De verzoeker voegt toe dat hij een kopie heeft gemaakt van de eerste pagina van zijn paspoort voor het geval hij deze zou hebben verloren om zijn identiteit te kunnen bewijzen.

Hierover, heeft de verwerende partij gevraagd aan verzoeker of ze de Spaanse autoriteiten over zijn paspoort kon ondervragen, waarop verzoeker bevestigend heeft geantwoord (NPO, p. 7). Uit het administratieve dossier van de verzoeker blijkt er echter dat de verwerende partij geen contact heeft opgenomen met de Spaanse autoriteiten om de verklaringen van verzoeker te verifiëren. Dat zou het mogelijk hebben gemaakt om met zekerheid de reis van verzoeker van Libanon naar België vast te stellen en om aan te tonen dat de verzoeker de waarheid heeft verteld over zijn reis.

De verwerende partij heeft haar zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Deze grief is niet relevant.

Uiteindelijk, zijn de grieven van de verwerende partij ofwel subjectief ofwel niet of weinig relevant.

Bovendien, na het lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud van de verzoeker, moet worden vastgesteld dat het onderzoek van de verwerende partij over de problemen die verzoeker heeft gehad en zijn angsten bijzonder minimalistisch was.

Slechts 4 pagina's van de 12 van het rapport (NPO, pp. 8-11) betreffen het asielrelaas van de verzoeker. De rest van het rapport betreft de sociaal en economische situatie van zijn gezin in Libanon en het reis van verzoeker (NPO, pp. 2-8).

2.2. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft:

De verzoeker vertrouwt op de wijsheid van Uw Raad tot de vraag of Palestijnse vluchtelingen in Libanon, meer bepaald in vluchtelingenkampen, actueel een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Nochtans, als Uw Raad zou oordelen dat er geen sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet de verzoeker toch de subsidiaire beschermingsstatus op basis van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en/of b) van de vreemdelingenwet. Inderdaad, zoals getoond hierboven (eerste middel), loopt verzoeker een reëel risico om slachtoffer te zijn van executie, foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in geval van terugkeer naar Libanon.

Daarvoor dient verzoeker ten minste de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te worden.

Ter conclusie, de elementen die worden ingeroepen door de Commissaris generaal zijn onvoldoende en alles behalve draagkrachtig.

Er bestaan voldoende objectieve elementen die de nauwkeurige en eenduidige verklaringen van verzoeker ondersteunen opdat zijn asielrelaas als geloofwaardig beschouwd wordt door Uw Raad, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

De argumentatie en redenering van verwerende partij is niet overtuigend en de bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd.

Bovendien heeft verwerende partij niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoeker en de beschikbare informatie behandeld in tegenstelling met artikel 48/6, §5 van de vreemdelingenwet.

We volharden dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft, of allerminst een reëel risico loopt op ernstige schade.

Hij moet een internationale bescherming krijgen."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een document van het United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (hierna: UNRWA) met "Frequently asked questions" (stuk 3);*
- het rapport "Lebanon: Ability of the police to arrest a Palestinian refugee inside Beddawi refugee camp under court order" van het Immigration and Refugee Board of Canada van 19 februari 2014 (stuk 4);*
- het opiniestuk "Lebanon has a racism problem" van Halim Shabaya, gepubliceerd op 21 oktober 2017 in Aljazeera (stuk 5);*
- het document, getiteld "Where we work" van UNRWA van 1 juli 2014 (stuk 6).*

2.2.2. Op 5 november 2019 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "Palestinian Territories – Lebanon. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 9 augustus 2019 en de COI Focus "Libanon. Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon" van 5 juli 2019 voegt en refereert aan de COI Focus "Libanon – De veiligheidssituatie" van 14 mei 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.2.1. De Raad benadrukt dat verzoeker de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de bestreden beslissing aangezien deze beslissing genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève. Dit onderdeel van het eerste middel mist in de aangegeven mate juridische grondslag.

2.3.2.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het eerste middel de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van dezelfde wet. Voorts voert verzoeker in het tweede middel de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991. Deze bepaling omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Verzoeker verduidelijkt echter niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn.

2.3.2.3. Het eerste en het tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de

genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij genomen is. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de rechtsregels waarvan toepassing wordt gemaakt, namelijk de artikelen 55/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat (A) verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat (B) verzoeker niet in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft (A) de uitsluiting van de vluchtelingenstatus, overweegt de adjunct-commissaris-generaal dat (i) verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van UNRWA verkreeg, dat (ii) geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet om het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, dat (iii) UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren, en dat (iv) er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA. Wat betreft (B) de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, overweegt de adjunct-commissaris-generaal dat (i) hoewel de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp El Beddawi erbarmelijk kunnen zijn, uit de eigen verklaringen van verzoeker blijkt dat zijn individuele situatie behoorlijk is, dat (ii) verzoeker zich voor zijn verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas, en dat (iii) burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

2.3.4. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

2.3.4.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a), van de richtlijn 2011/95/EU sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”*

Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoeker een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 11, map met ‘documenten’, identiteitskaart, UNRWA-registratiekaart en fotokopie paspoort). Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève in elk geval op verzoeker van toepassing was.

Voor de vraag of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève thans ook nog op verzoeker van toepassing is, wijst de Raad op rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, eerste lid, *sub a*), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève, ook al heeft hij het mandaatgebied van UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit standpunt wordt door het Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

2.3.4.2. De toepassing van deze voorwaarden

2.3.4.2.1. Het mandaat van UNRWA en de voortzetting van de activiteiten van UNRWA in het kader van zijn opdracht

Uit de informatie vervat in het administratief dossier (stuk 12, map met ‘Landeninformatie’, COI Focus “*Libanon: UNRWA assistance to Palestine refugees in Lebanon*” van 20 januari 2017, COI Focus “*Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen*” van 12 juni 2015 en het rapport “*Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon*” van American University of Beirut en UNRWA) blijkt dat UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan

heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die het wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, en materiële bijstand.

Verder blijkt uit de COI Focus "*Palestinian Territories – Lebanon. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 9 augustus 2019, die door verwerende partij per aanvullende nota aan de Raad werd overgemaakt, dat UNRWA met ernstige budgettaire tekorten kampt door de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1,2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek tegen een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofden de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit gereduceerd werd naar 51 miljoen dollar. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het *senior management team* van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hen beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro. De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor 2020 en dus niet op de 22.5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder dit jaar reeds een bijdrage van 6.25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5.35 miljoen euro.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in Libanon of dat UNRWA er zijn opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COI Focus dat UNRWA in Libanon 27 klinieken heeft die meer dan 160 000 mensen behandelen. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde *Safety Net Services* (SSNP), opgezet door UNRWA, biedt bijstand aan de meer dan 61 000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen in Libanon wonen. Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een *emergency appeal* voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen die beschikbaar zijn voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon.

UNRWA ondernam in 2018 in Libanon bijkomende maatregelen om tijdelijk voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheidszorg, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. Met donaties van Japan werden er in maart 2018 renovaties opgestart in het kamp Ein El-Hilweh om de buurten die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017 herop te bouwen. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd worden zodat getroffen families die omwille van slechte woonomstandigheden gevlucht waren kunnen terugkeren naar hun huizen. Bovendien heeft UNRWA de afgelopen maanden zijn investeringen in onderhoudswerken en schoonmaakoperaties in de kampen significant verhoogd. Op 8 augustus 2019 kondigde UNRWA nog aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet en dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en nog steeds bijstand levert aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en dus nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. De informatie die hij bij het verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 3) is minder recent dan deze die door verwerende partij bij haar aanvullende nota van 5 november 2019 werd gevoegd en ligt bovendien in dezelfde lijn. Gelet op de bij aanvullende nota door verwerende partij aangebrachte informatie van 9 augustus 2019, is verzoekers betoog in het eerste middel dat de informatie van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) meer dan twee jaar oud is, overigens niet meer dienstig.

2.3.4.2.2. Redenen buiten de invloed van verzoeker en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

De Raad benadrukt dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld “dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid 3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.” (§ 64, eigen onderlijning).

Zo het Hof van Justitie niet gepreciseerd heeft welke relevante factoren individueel moeten beoordeeld worden, oordeelt de Raad dat minstens (i) de mogelijkheid tot effectieve terugkeer, (ii) de algemene veiligheidssituatie en, in voorkomend geval, (iii) de persoonlijke staat van ernstige onveiligheid waarin de verzoeker zich bevindt, dienen te worden onderzocht.

2.3.4.2.2.1. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoeker (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar het mandaatgebied van UNRWA in Libanon waar hij zijn gewoonlijke verblijfplaats had.

Wat betreft de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon, blijkt uit de COI Focus Libanon “*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*” van 5 juli 2019, die door verwerende partij bij haar aanvullende nota van 5 november 2019 werd gevoegd, dat de Libanese autoriteiten reisdocumenten uitreiken aan Palestijnen die bij UNRWA en/of bij het *Department of Palestinian Refugee Affairs* (hierna: DAPR) geregistreerd zijn. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Hoewel de procedure verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de *General Security*, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 5 juli 2019 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon gewijzigd is en verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Wat verzoekers persoonlijke situatie betreft, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een paspoort en een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen – en verzoeker haalt zelf geen redenen aan – om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA waar hij zijn gewoonlijke verblijfplaats had.

2.3.4.2.2.2. De actuele veiligheidssituatie in Libanon

Er dient tevens rekening te worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in Libanon.

De Raad stelt vast dat in de aanvullende nota van verwerende partij met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in Libanon en in de Palestijnse vluchtelingenkampen, onder verwijzing naar de COI Focus “*Libanon – De veiligheidssituatie*” van 14 mei 2019, het volgende wordt uiteengezet:

“Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiietische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampen voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.”

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop verwerende partij de hoger weergegeven veiligheidsanalyse steunt niet correct of niet meer actueel zou zijn of dat verwerende partij uit de gehanteerde informatie verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Het rapport van het Immigration and Refugee Board of Canada dat verzoeker bij het verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 4), dateert van 19 februari 2014 en is onvoldoende actueel om aan te tonen dat de voorgaande analyse onjuist is. Het opiniestuk dat verzoeker bijbrengt (stukkenbundel verzoeker, stuk 5) betreft de persoonlijke opinie van een persoon die de Raad onbekend is over racisme, xenofobie en discriminatie van Syriërs en Palestijnen in Libanon. Hoe dan ook stelt de Raad vast dat uit dit stuk niet blijkt dat elke Palestijn in Libanon slachtoffer is van racisme, xenofobie of discriminatie en dat verzoeker op geen enkel moment – ook niet in onderhavig verzoekschrift – heeft verklaard dat hij in Libanon met dergelijke problemen geconfronteerd is geweest.

Aldus toont verzoeker niet aan – en uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt niet – dat er actueel sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Libanon in het algemeen of van de vluchtelingenkampen of het kamp El Beddawi in het bijzonder.

2.3.4.2.2.3. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

Nu de Raad op basis van de beschikbare informatie heeft vastgesteld dat de veiligheidssituatie en het niveau van het geweld in Libanon actueel niet kunnen worden beschouwd als redenen buiten de invloed en onafhankelijk van de wil van verzoeker die verzoeker ertoe gedwongen hebben het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en/of verzoeker verhinderen ernaar terug te keren, dient *in concreto* en op basis van een individuele beoordeling van verzoekers verzoek te worden nagegaan of verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Een dergelijke beoordeling impliceert minstens dat (i) de vluchtmotieven van verzoeker, (ii) zijn socio-economische situatie en (iii) ieder ander element eigen aan verzoekers persoonlijke situatie dat hem in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid plaatst, wordt onderzocht.

2.3.4.2.2.3.1. De vluchtmotieven van verzoeker

Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker Libanon ontvlucht is uit vrees voor Fatah en Hamas. Hij zou door deze groeperingen benaderd zijn geweest om lid te worden, doch hier niet op zijn ingegaan. Hierdoor zou hij een keer naar de gevangenis zijn meegenomen, zou hij aangevallen zijn geweest met een wapen en zou zijn huis beschoten zijn geweest. Dankzij een contact van zijn vader met de leider van Fatah en de betaling door zijn vader van een bedrag van 3000 dollar, zouden verzoekers problemen met Hamas en Fatah opgelost zijn. Een maand later verliet verzoeker Libanon.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de adjunct-commissaris-generaal geen geloof hecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen omdat (i) hij zijn problemen op een zeer onsamenhangende manier heeft uiteengezet en er verschillende tegenstrijdigheden in zijn verklaringen terug te vinden zijn en omdat (ii) hij tijdens het persoonlijk onderhoud een ongeïnteresseerde en afwezige indruk naliet.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker ter staving van zijn vluchtproblemen geen enkel dienstig stuk voorlegt. Over de door verzoeker tijdens de administratieve procedure voorgelegde documenten (adm. doss., stuk 11, map met 'documenten') wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"U legt twee originele identiteitskaarten neer, alsook uw UNWRA registratie. Deze hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. Het feit dat u slechts een kopie van de eerste pagina van uw paspoort neerlegt, is problematisch te noemen aangezien u niet in staat bent uw reisweg te staven. Zowel bij de DVZ (Verklaringen DVZ p.12) als bij het CGVS blijken de data die u vermeld van uw reisweg en uw binnenkomst in België niet logisch te kloppen. Zo zou u Libanon verlaten hebben op 16 juni 2018, en zou u op 7 augustus 2018 in België zijn aangekomen, een reisperiode van om en bij meer dan 1,5 maand. Wanneer u uw reisweg aangeeft blijkt dat u een tiental dagen tussen Libanon en België gereisd zou hebben (CGVS p.6). Het feit dat u het CGVS in het ongewisse laat over het correcte en logische verloop van uw reisroute, zet des te meer uw geloofwaardigheid op het spel."

Waar verzoeker in het tweede middel aanvoert dat het CGVS onzorgvuldig is geweest door geen contact op te nemen met de Spaanse autoriteiten om zijn verklaringen over zijn reisweg te verifiëren, wijst de Raad erop dat het verzoeker toekomt om toelichting te verschaffen over belangrijke elementen van zijn verzoek om internationale bescherming, zoals onder meer zijn reisweg. De niet-betwiste vaststelling dat verzoeker hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt, doet afbreuk aan zijn algemene geloofwaardigheid. De voormelde stukken kunnen op zich dan ook niet volstaan om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn relaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Wat dit betreft, stelt de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden vast dat verzoeker zijn problemen op een zeer onsamenhangende manier heeft uiteengezet en dat er verschillende tegenstrijdigheden in zijn verklaringen terug te vinden zijn. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

"Het hoeft niet te verwonderen dat dit uw geloofwaardigheid niet ten goede komt. Zo geeft u eerst aan dat zowel Hamas als Fatah u op hetzelfde moment benaderd hebben om lid van hen te worden (CGVS p.8,9). U gevraagd concreet hierover te vertellen, hoe ze u benaderd hebben en hoe het komt dat ze u op hetzelfde moment benaderd hebben, geeft u aan dat iemand met een wapen kwam (CGVS p.9), om vervolgens te verklaren dat ze het huis binnenvielen (CGVS p.9) en dat ze eerst begonnen met sms-en te sturen (CGVS p.9). Aangezien uw verklaringen niet duidelijk waren, werd u uitdrukkelijk gevraagd om op een duidelijke manier te vertellen op welke wijze u benaderd werd (CGVS p.9), u gaf aan dat u deze opdracht van het CGVS goed begrepen had (CGVS p.9). Wanneer u vervolgens vertelt over uw problemen, geeft u aan dat u opgepakt bent geweest door Fatah en werd meegenomen naar hun gevangenis (CGVS p.9). Om vrij te komen verklaarde u het volgende "Om vrij te kunnen komen zei ik, ik ga met jullie samenwerken, maar ik moet eerst naar huis gaan, dan ga ik straks vertellen of ik kan meedoen of niet." (CGVS p.9). Het CGVS vindt het weinig aannemelijk, om niet te zeggen ongeloofwaardig, dat u zelf de touwtjes in handen had om uw vrijlating te bekomen. Bovendien blijft u het antwoord schuldig over wanneer u werd opgepakt en naar de gevangenis werd meegenomen (CGVS p.9). U geeft aan dat u zich helemaal niets kan herinneren van die periode omdat u heel bang was (CGVS p.9). Het CGVS neemt met dit antwoord geen genoegen, er kan van u verwacht worden om duidelijk uw problemen uiteen te zetten en wanneer deze hebben plaatsgevonden. Bovendien, toen u de kans geboden werd om spontaan uw problemen uiteen te zetten, heeft u nagelaten te vermelden dat u door Fatah werd opgepakt en werd meegenomen naar hun gevangenis (CGVS p.8-9). Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft u nergens gesproken over het feit dat u opgepakt werd en werd meegenomen naar de gevangenis, zelfs niet toen u uitdrukkelijk de vraag werd gesteld of u ooit gearresteerd bent geweest of ooit in de gevangenis heeft gezeten (Vragenlijst CGVS punt 3 vraag 1 en 5). Het hoeft niet te verwonderen dat het feit dat u nergens eerder vermeld heeft dat u werd opgepakt en meegenomen werd naar de gevangenis uw geloofwaardigheid niet ten goede komt. Dit is een dermate ingrijpend gebeuren om uw problemen te staven, het CGVS kan niet aanvaarden dat u er nooit voorheen over gesproken heeft, te meer daar u erover uitdrukkelijk werd bevraagd. Tijdens het verdere verloop van het persoonlijk onderhoud schaaft u ook uw woorden bij en geeft u aan dat u niet op hetzelfde moment benaderd werd, maar aangevallen werd (CGVS p.10). Het hoeft niet te verwonderen dat dit tevens afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw problemen. U gevraagd wanneer u aangevallen werd met een wapen, blijft u wederom het antwoord schuldig (CGVS p.9) wat tevens niet in uw voordeel spreekt. Hetzelfde geldt over het incident waarbij uw huis werd beschoten, ook dit incident kan u niet in de tijd situeren (CGVS p.11). U verder bevraagd over de sms-en die u ontving en die u in het begin van de uiteenzetting van uw problemen aanhaalde, geeft u aan dat het niet ging over sms-en, maar over twee telefonische gesprekken (CGVS p.10). U hiermee geconfronteerd zegt u "Ik zei, ik werd gecontacteerd." (CGVS p.10). Het feit dat u opnieuw uw verklaringen bijstelt, wordt door het CGVS niet aanvaard. Deze tegenstrijdigheid doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Verder geeft u aan dat u vier dagen bij uw oom, buiten het kamp, bent gaan schuilen (CGVS p.9), maar het CGVS stelt vast dat u dit nagelaten heeft te vertellen bij de DVZ (Vragenlijst CGVS), alsook toen u in het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd alle verblijfplaatsen op te sommen waar u verbleven heeft (CGVS p.3). Het feit dat u nagelaten heeft om dit ooit eerder te vermelden, doet opnieuw zeer grote vraagtekens rijzen over uw problemen. U geeft aan dat het na deze vier dagen rustiger was geworden, dus dat u bent teruggekeerd naar uw ouderlijk huis in het kamp, waar u tot uw vertrek nog een periode van vijf maanden verbleef (CGVS p.10). U geeft aan dat het rustiger was geworden omdat uw vader met een belangrijk figuur had gepraat en hem 3000 dollar had betaald (CGVS p.10). Hier wordt aangestipt dat u ook hierover uw verklaringen bijstelde, u sprak er eerst over dat u met die belangrijke figuur had gesproken, later zegt u dat uw vader dat had gedaan (CGVS p.10). U verklaart dat door het betalen van de 3000 dollar, de problemen met beide (Hamas en Fatah) waren opgelost (CGVS p.10). U vervolgens gevraagd om welke reden u dan Libanon diende te verlaten aangezien uw problemen waren opgelost, verwijst u naar de algemene situatie, dat er geen werk en veiligheid is (CGVS p.11). Aangezien u aangeeft dat uw problemen met zowel Fatah en Hamas werden opgelost door het betalen van de 3000 dollar en u aangeeft dat u niet meer kan terugkeren naar Libanon omwille van de algemene situatie, worden uw beweerde problemen in ernstige mate ondermijnd. Het feit dat het CGVS doorheen uw verklaringen op verschillende tegenstrijdigheden en vaagheden is gebotst, alsook dat u uw problemen op dermate onsamenhangende wijze uiteen heeft gezet, doet afbreuk aan de door u beweerde vrees. Uit uw loutere verwijzing naar de algemene situatie kan geen persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid worden afgeleid."

Door in het eerste middel louter te herhalen dat hij een gegronde vrees heeft voor Fatah en Hamas omdat hij geweigerd heeft zich bij hen aan te sluiten, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

In het tweede middel tracht verzoeker de verwarring en het gebrek aan duidelijkheid van sommige van zijn woorden te verklaren door zijn extreme vermoeidheid op het ogenblik van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS. Verzoeker had daar verklaard dat hij de hele nacht niet kon slapen en dat hij een beetje zenuwachtig is. Hierover wordt in de bestreden beslissing evenwel als volgt gemotiveerd:

“U geeft aan dat u de nacht voor het persoonlijk onderhoud niet veel geslapen heeft omdat u zenuwachtig was voor het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud (CGVS p.8), evenwel geeft u verschillende keren aan dat u de vragen goed begrepen heeft (CGVS p.8, 9, 11) en geeft u aan dat u geen medische problemen heeft (CGVS p.8). Op een verzoeker om internationale bescherming ligt de plicht om ten volle zijn medewerking te verlenen zodoende dat hij het CGVS in staat stelt een duidelijk inzicht te krijgen om welke reden hij nood heeft aan internationale bescherming.”

Ook thans geeft verzoeker niet aan medische problemen te hebben. Een zekere mate van stress is voorts inherent aan elk interview, doch dit staat er niet aan in de weg dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert in Libanon zijn gewoonlijk verblijf te hebben gehad, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in staat is om volledige en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die de essentie uitmaken van zijn vluchtrelaas en de aanleiding waren voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf, zoals (onder meer) de wijze waarop hij door Hamas en Fatah benaderd werd en zijn arrestatie.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij in het tweede middel aanvoert dat de motivering in de bestreden beslissing over de wijze waarop hij door Hamas en Fatah benaderd werd niet duidelijk is. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat verzoeker hierover eerst verklaarde dat er *“iemand”* met een wapen kwam, om vervolgens te verklaren dat *“ze”* het huis binnenvielen en dan ten slotte te stellen dat ze eerst begonnen met sms-en te sturen. Dat dit geen toonbeeld is van een samenhangende manier om zijn problemen uiteen te zetten, hoeft geen verdere uitleg.

Waar verzoeker in het tweede middel betoogt dat hij verward was telkens hij over datums werd ondervraagd en dat hij grote moeite heeft met het situeren van de gebeurtenissen van zijn leven in de tijd, verklaart hij nog niet hoe het komt dat hij zich helemaal niets kan herinneren van de periode dat hij werd opgepakt en naar de gevangenis werd meegenomen, laat staan hoe het komt dat hij dit belangrijk vervolgingsfeit bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) helemaal niet heeft vermeld. Verzoekers summiere betoog dat hij tijdens zijn gehoor bij de DVZ wel sprak over zijn arrestatie door Fatah, vindt geen steun in de vragenlijst van het CGVS, die zich in het administratief dossier bevindt (stuk 8). Waar verzoeker nog laat gelden dat hij de vraag of hij reeds gearresteerd was begrepen had in de zin dat het om een arrestatie door de Libanese autoriteiten ging en niet door groeperingen en dat hij deze vraag daarom ontkennend had beantwoord, beperkt hij zich tot een loutere bewering die elke geloofwaardigheid mist. Van iemand die naar de gevangenis werd meegenomen kan, ongeacht of dit door een groepering of door de bevoegde autoriteiten gebeurde, worden verwacht dat hij de vraag of hij reeds gearresteerd is geweest positief beantwoordt, eventueel voorzien van een korte duiding door wie de arrestatie geschiedde.

Waar verzoeker zijn – niet gestaafde – moeilijkheden bij het situeren van gebeurtenissen in de tijd ook aanhaalt om zijn onwetendheid over de periode waarin hij werd aangevallen en zijn huis beschoten werd te verklaren, beperkt hij zich tot het louter vergoelijken van zijn onwetendheid, doch hij slaagt er niet in de vaststellingen hieromtrent, die steun vinden in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen. Bovendien moet de bestreden beslissing worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde problemen.

Door in het tweede middel (*post factum*) uit te leggen dat hij eerst een paar sms-berichten ontving waarop hij nooit antwoord gaf en dat hij vervolgens tweemaal werd gebeld, weerlegt verzoeker niet dat hij hierover op het CGVS geen duidelijke verklaringen heeft afgelegd. Verzoeker verklaarde eerst dat ze begonnen met sms-en te sturen, om vervolgens aan te geven dat hij telefonisch werd gecontacteerd. Wanneer hij met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, verklaarde hij dat hij zei dat hij gecontacteerd werd (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-10). Waarom hij dit toen zo vaag hield en niet de verduidelijking kon geven die hij thans in het verzoekschrift geeft, is niet duidelijk. Dat verzoeker telkens andere verklaringen aanreikt – ook nog in het verzoekschrift –, acht de Raad nefast voor de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Waar verzoeker in het tweede middel laat gelden dat hij bij de DVZ niet vermeld heeft dat hij vier dagen bij zijn oom ging schuilen omdat hij niet van mening was dat hij bij zijn oom heeft *“gewoond”*, slaagt hij er niet in zijn geloofwaardigheid te herstellen. Dat verzoeker omwille van de door hem aangehaalde

problemen met Fatah en Hamas voor vier dagen naar zijn oom gevlucht is, is een belangrijk gegeven in zijn relaas. Dat hij bij de DVZ hierover met geen woord rept, hoewel hem gevraagd werd naar zijn verblijfplaatsen gedurende de voorbije jaren, is dan ook niet aannemelijk in het licht van de door hem aangehaalde problemen.

Door in het tweede middel voorts nog te bevestigen dat het zijn vader was die met een belangrijk figuur van Fatah had gesproken, blijft verzoeker steken in het herhalen van een versie van de door hem afgelegde verklaringen. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in een versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. Verzoekers summiere betoog dat hij *“zich niet bewust (was) van het belang van de gebruikte termen”* acht de Raad niet afdoende om de vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in het eerste middel verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij zich omwille van problemen met Fatah en Hamas in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond die hem ertoe gedwongen heeft het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten.

2.3.4.2.2.3.2. De socio-economische situatie van verzoeker in Libanon

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 van het EVRM is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk

van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoonst dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonst van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Het criterium “*ernstige onveiligheid*” in het *El Kott*-arrest van het Hof van Justitie vereist een mate van ernst en individualisering naar analogie met de rechtspraak die het EHRM heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofdte een onmenselijke en vernederende behandeling vormt. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker dient daarbij aan te tonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Te dezen treedt de Raad de adjunct-commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp El Beddawi erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft, wat ook blijkt uit de informatie in het rechtsplegingsdossier. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen. De situatie van verzoeker dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak N. v. Verenigd Koninkrijk (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker dient bijgevolg aan te tonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in Libanon precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit zijn eigen verklaringen blijkt evenwel dat de individuele situatie van verzoeker naar omstandigheden behoorlijk is. Hierover haalt de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht het volgende aan:

“Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw familie in het kamp een huis bewoont dat eigendom is van UNRWA en waarvoor ze geen huur dienen te betalen (CGVS p.4), uw vader zijn eigen winkel heeft, al geeft u aan dat uw vader op heden minder klanten heeft door de algemene situatie in het kamp (CGVS p.4). Daarnaast geeft u aan dat uw zussen allemaal afstudeerden aan de universiteit (CGVS p.5). Hieruit blijkt dat uw familie een financiële marge had om de gezinsleden naar de universiteit te sturen. Daarnaast blijkt dat er een aantal familieleden buiten Libanon verblijven en dat ze bij bepaalde gelegenheden uw familie bepaalde zaken toestuurde, zoals kledij, geld, etc (CGVS p.5). Ook blijkt dat uw zussen, en andere familieleden zoals uw ooms, tante en grootvader, u financieel geholpen hebben bij het betalen van uw reiskosten, meer bepaald een bedrag van 10.000 dollar, een toch wel zeer aanzienlijke som (CGVS p.7). Hieruit blijkt een bereidheid binnen uw familie om elkaar financieel te steunen. U geeft aan dat u op heden een goed contact onderhoudt met uw familieleden die in Libanon verblijven, u geeft aan dat ze geen persoonlijke problemen kennen (CGVS p.6). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u bij een terugkeer niet zou kunnen rekenen op de steun van uw netwerk.”

Verzoeker betwist deze motieven in het eerste middel. Verwijzend naar de COI Focus “*Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen*” van 12 juni 2015, voert hij aan dat de woningen van UNRWA precair, onvoldoende en overbevolkt zijn en “*dat ze sterk aan hygiëne ontbreken*”. Hij laat evenwel na deze algemene informatie *in concreto* toe te passen op zijn persoonlijke situatie. Op geen enkel ogenblik heeft verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gewag gemaakt van enige problemen *qua* huisvesting. Ook in het verzoekschrift brengt hij hiervoor geen concrete elementen aan. Met de loutere verwijzing naar algemene informatie toont verzoeker niet aan dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn

elementaire levensbehoeften zoals huisvesting. Voorts laat verzoeker gelden dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud expliciet verklaard heeft dat het werk van zijn vader in zijn eigen winkel omwille van de oorlog en de economische situatie was afgenomen sinds 2017-2018. De Raad stelt vast dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat deze vermindering van werk verzoekers vader niet verhinderd heeft om 3.000 dollar te betalen om verzoekers problemen met Fatah en Hamas op te lossen (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Voorts is het gegeven dat verzoekers zussen allemaal hebben kunnen afstuderen aan de universiteit ook volgens de Raad een indicatie dat verzoeker bij een terugkeer naar Libanon niet in een situatie van extreme armoede zal belanden. Verzoeker laat verder nog uitschijnen dat zijn familieleden buiten Libanon het gezin in Libanon onvoldoende kunnen steunen om de economische problemen waarmee zij geconfronteerd worden te overwinnen. Nog daargelaten het gegeven dat het hier om loutere beweringen gaat die door verzoeker niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs, stelt de Raad vast dat enkele zussen van verzoeker wel geschenken sturen (*ibid.*, p. 4-5). Bovendien blijkt nergens uit dat het noodzakelijk is dat verzoeker bij terugkeer naar Libanon voor de rest van zijn leven door zijn familie ondersteund moet worden. In tegendeel, van verzoeker kan, als jonge man die nooit gewag heeft gemaakt van enige gezondheidsproblemen, die tot de achtste groep naar school is geweest en die werkervaring heeft als ober in een rustoord, worden verwacht dat hij na enige tijd zonder ondersteuning zelf zijn eigen leven in Libanon verder kan uitbouwen. Verzoeker voert dan ook niet dienstig aan dat het gegeven dat zijn familieleden hem financieel hebben geholpen bij het betalen van zijn reiskosten – van 10.000 dollar – niet betekent dat zij hem op lange termijn zouden kunnen helpen. Verzoeker toont niet aan dat hij totdat hij in Libanon in zijn eigen onderhoud zal kunnen voorzien niet zal kunnen rekenen op steun van zijn netwerk. Uit de informatie in de COI Focus “*Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen*” van 12 juni 2015 die verzoeker in het eerste middel citeert blijkt niet dat elke Palestijn in Libanon in extreme armoede leeft, ook niet sinds de hoge toestroom van Syrische vluchtelingen. Waar verzoeker met deze informatie nog tracht aan te tonen dat zijn Palestijnse afkomst een rem was in zijn zoektocht naar werk, wijst de Raad er nog op dat verzoeker zelf verklaarde korte tijd gewerkt te hebben als ober in een rustoord, doch dat hij dit werk zelf heeft beëindigd omdat hij van zijn werkgever niet de helft zou hebben gekregen van het bedrag dat hij bij het opruimen van een tafel gevonden had (*ibid.*, p. 6). Ook het gegeven dat verzoeker zelf zijn werk opzegt in een context van arbeidskrapte voor Palestijnen is een indicatie dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in Libanon niet dermate precair zijn dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Gelet op het voorgaande, slaagt verzoeker er niet in de vaststelling in de bestreden beslissing dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is te weerleggen.

De Raad concludeert dat verzoeker geen concrete en pertinente argumenten aanbrengt op basis waarvan kan worden aangenomen dat hij bij terugkeer naar Libanon in een schrijnende humanitaire situatie terecht dreigt te komen. Hij toont dan ook niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

2.3.4.2.2.3.3. Andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker

In casu bespeurt de Raad na een individueel en *ex nunc* onderzoek van de elementen uit het rechtsplegingsdossier geen andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker waaruit blijkt dat hij zich in een persoonlijke staat van ernstige onveiligheid bevindt die hem ertoe gedwongen heeft het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten.

2.3.4.3. Besluit

Gelet op de voorgaande elementen, waaruit blijkt dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet en het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon en dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil gedwongen werd het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten, heeft de adjunct-commissaris-generaal op goede gronden een beslissing genomen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève.

Aangezien onderhavig beroep gericht is tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, is er *in casu* geen reden om het verzoek van verzoeker om internationale bescherming te onderzoeken in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van het subsidiaire beschermingsstatuut, dat

zoals dit begrip zelf aangeeft “*subsidiar*” wordt toegekend aan de vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt. Uit het voorgaande blijkt immers dat verzoeker kan blijven genieten van de bijstand van UNRWA en dat hij dus nog steeds als Palestijnse vluchteling kan worden beschouwd.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat hij bij de individuele beoordeling van “*alle relevante factoren*”, die hij *in casu* overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, eerste lid, *sub a*), van de Kwalificatierichtlijn door het Hof van Justitie in het voormelde arrest *El Kott* (§§ 61 en volgende) gemaakt heeft, alle aspecten heeft meegenomen van een onderzoek dat in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet gevoerd wordt.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN